

תורה אור • פרשת ויחי • מאמר 5

ביאור על הנ"ל

הסבר על האמור לעיל

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayechi/5](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayechi/5)

1 ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל.

2 לבאר הדברים הנאמרים למעלה ע"פ חכלילי כו'. הנה התורה נק' יין וחלב וכמו שכתוב ולכו שברו

כלוא כסף וכלוא מחיר יין וחלב. ולהבין זה הנה צריך להבין ענין ב' בחי' אה"ר ואה"ע.

לבאר את הדברים שנאמרו למעלה על [הפסוק] "חכלילי" וכו': התורה נקראת יין וחלב, כמו שכתוב: "ולכו שברו בלא כסף וכלא מחיר יין וחלב". כדי להבין זאת, יש להבין את עניינן של שתי בחינות: אהבה רבה ואהבת עולם.

אה"ר היא הבאה מלמעלה אשר מאליה וממילא נפשו בוערת כתנור אש ואה"ע היא האהבה הבאה ע"י ההתבוננות ויש אהבה ג' גדולה משניהם והיא הנקראת אהבה בתענוגים כו'.

אהבה רבה היא אהבה שבאה מלמעלה, שבה נשמתו בוערת מאליה וממילא כתנור אש; ואהבת עולם היא אהבה שבאה באמצעות התבוננות. ויש אהבה שלישית, גדולה משתיהן, הנקראת "אהבה בתענוגים" וכו'.

3 והנה ידוע שיש ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. והנה שם ב"ן נפל בשכירה ושם מ"ה הוא המכרר.

ידוע שיש ארבעה שמות: ע"ב (72), ס"ג (63), מ"ה (45) וב"ן (52). שם ב"ן נפל בשכירת הכלים, ושם מ"ה הוא שמכרר אותו.

ואמנם תחלה מכרר מל' דאצי' הנקראת שם ב"ן את רפ"ח נצוצין שבכ"ע כו' ואח"כ נמשך שם מ"ה לברר שנית כו'.

אולם תחילה מלכות דאצילות, הנקראת שם ב"ן, מבררת את רפ"ח הניצוצין שבבריאה, יצירה ועשיה וכו'; ואחר כך נמשך שם מ"ה כדי לברר פעם נוספת וכו'.

4 וביאור הדברים הנה נודע דמל' דאצי' יורדת בכל לילה בכ"ע לברר בירורים. וכמ"ש בזוהר אלף טורין

דאכלה בהמה רבה ושתית לון בגמיעא חדא כו'.

ביאור העניין: ידוע שמלכות דאצילות יורדת בכל לילה לעולמות בריאה, יצירה ועשיה כדי לברר בירורים. וכמו שכתוב בזוהר: "אלף הרים שאוכלת בהמה רבה, ושותה אותם בלגימה אחת" וכו'.

פ"י בהמה בגי' ב"ן והיינו מלי' דאצי' המבררת נצוצין דתהו. להיות שכאשר נפלו הנצוצין בבי"ע ובנוגה הם מעורבים טו"ר ואינם בכח"י אלהות ומלי' דאצי' מבררת אותם שיתפכו להיות אלהות.

החסבר הוא שבהמה בגימטריה ב"ן, כלומר מלכות דאצילות, שמבררת את ניצוצות התוהו. כאשר הניצוצות נפלו לעולמות בריאה, יצירה ועשיה ולקליפת נוגה, הם מעורבים טוב ורע ואינם בכחינת אלקות; מלכות דאצילות מבררת אותם, כדי שיהפכו לאלקות.

5 ולכן שם ב"ן נק' אה"ע כי עולם מלי' העלם והיינו האהבה שנתגלית מההעלם. שקודם התפלה היתה בהעלם ואחר כך ע"י התפלה נתגלית

לכן שם ב"ן נקרא "אהבת עולם", שכן "עולם" קשור ל"העלם"; כלומר, זו אהבה המתגלית מתוך ההעלם: לפני התפילה היא הייתה בהעלם, ולאחר מכן, באמצעות התפילה, היא מתגלית.

ונמצא שאהבה זו היא באה מההתבוננות כו' וגם פ"י אהבת עולם שהתפעלות ואהבה זו נמשכת מבחינת העולם.

נמצא שאהבה זו באה מתוך ההתבוננות וכו'. ל"אהבת עולם" יש גם פירוש נוסף: התעוררות רגשית ואהבה אלו נמשכות מבחינת העולם.

היינו כמו עד"מ האדם מתפעל להיות לו אהבה ע"י שרואה מופתים הפך הטבע כמו להפוך ממים לאש או מאש למים שיתהפך מהות אחד למהות אחר עי"ז רואה גדולת ה' ית' ויגיע לו מזה אהבה לה'.

כלומר, על דרך משל, אדם מתעורר לאהבה כשהוא רואה מופתים המנוגדים לטבע, כגון הפיכת מים לאש או אש למים, כך שמהות אחת הופכת למהות אחרת. באמצעות כך הוא רואה את גדולת ה' יתברך, ומתעוררת בו אהבה לה'.

6 ואהבה זו נק' אה"ע שבאה ע"י סבה מבחי' העולם וכמו"כ למעלה הכירור נצוצות דשם ב"ן שמברר בבי"ע נק' אה"ע מפני שמבחי' עולם נברר להיות אלקות כו'.

אהבה זו נקראת אהבת עולם, מפני שהיא באה באמצעות סיבה שמקורה בבחינת העולם. כך גם למעלה: בירור הניצוצות של שם ב"ן, המברר בעולמות בריאה, יצירה ועשיה, נקרא אהבת עולם, מפני שמבחינת העולם מתברר [משהו] ונעשה אלקות וכו'.

משא"כ שם מ"ה נקי אה"ר. להיות ששם מ"ה הוא בחי' אלקות בעצם (לא ממה שנתברר מבחי' עולם כמו שם ב"ן שמברר בי"ע והם נכללים בו).

לא כך הוא בשם מ"ה, הנקרא אהבה רבה, שכן שם מ"ה הוא בחינת אלקות בעצם — לא דבר שהתברר מבחינת העולם, כמו שם ב"ן, המברר את העולמות בריאה, יצירה ועשיה והם נכללים בו.

והיינו ע"י ההתהפכות מרע לטוב כנ"ל שנכלל בשם ב"ן ולכך נקי אה"ע כמו שאדם מתהפך ע"י מופתים כו' כנ"ל).

כלומר, הדבר הוא באמצעות ההתהפכות מרע לטוב, כנזכר לעיל, שנכללת בשם ב"ן; ולכן היא נקראת אהבת עולם, בדומה לאדם המשתנה בעקבות מופתים וכו', כנזכר לעיל).

והוא המברר שם ב"ן. וה"ז כדוגמת אה"ר. דהנה ענין האה"ר היא עד"מ האהבה אשר מאליו מתלהט שלכך נקי בלשון רבה. להיות שאה"ע הנה יש גם בזה לעומת זה.

והוא המברר את שם ב"ן. והרי זה בדומה לאהבה רבה. שכן עניינה של אהבה רבה הוא, בדרך משל, אהבה שמתלהטת מאליה, ולכן היא נקראת "רבה"; שהרי גם באהבת עולם יש "זה לעומת זה".

ולכך אנו רואים שאעפ"י שבעת התפלה הי' לו אהבה והיא אה"ע מ"מ אח"כ עוסק במילי דעלמא מפני שיש זלעז"ז ששניהם הם בחי' עולם זה עולם וזה עולם כו'

ולכן אנו רואים שאף על פי שבשעת התפילה הייתה לו אהבה, והיא אהבת עולם, בכל זאת לאחר מכן הוא עוסק בענייני העולם, מפני שיש "זה לעומת זה", שכן שניהם בחינת עולם: זה עולם וזה עולם וכו'.

משא"כ בחי' אה"ר להיותה מניצוץ אלקות עצמו אין שם זלעז"ז כו'. וכמו"כ למעלה שם מ"ה הוא אלקות שלא ע"י בירור. כמו האה"ר שבאה מאיליה מלמעלה.

אך לא כך הוא בבחינת אהבה רבה: מאחר שהיא מניצוץ האלקות עצמו, אין בה "זה לעומת זה" וכו'. כך גם למעלה, שם מ"ה הוא אלקות שלא באמצעות בירור, בדומה לאהבה רבה שבאה מאליה מלמעלה.

7 והנה עכ"ז הרי האה"ר שנקי מ"ה מתלבשת באה"ע הנקי ב"ן לברר בירור שני כו' אבל אהבה ג' והיא הנקי אהבה בתענוגים שהוא ענין שם ע"ב אינה מתלבשת כלל לא באה"ר ולא באה"ע כו':

והנה, למרות כל זאת, אהבה רבה, הנקראת מ"ה, מתלבשת באהבת עולם, הנקראת ב"ן, כדי לערוך בירור שני וכו'. אבל האהבה השלישית, הנקראת "אהבה בתענוגים", שהיא עניינו של שם ע"ב, אינה מתלבשת כלל, לא באהבה רבה ולא באהבת עולם וכו'.

8 אך הנה המשכת שם ע"ב אהבה בתענוגים. הוא כאשר נתחברו יחדיו אה"ר ואה"ע שם מ"ה ושם ב"ן אזי ממשיכים גם שם ע"ב.

אולם המשכת שם ע"ב, אהבה בתענוגים, היא כאשר אהבה רבה ואהבת עולם, שם מ"ה ושם ב"ן, מתחברים יחד; אז הם ממשיכים גם את שם ע"ב,

הגם שהוא גבוה משניהם כו'. וביאור הדברים הנה ידוע שיש בכל עולם דאצי" ב"ע ע"ס ועולמות והיכלות.

אף על פי שהוא נעלה משניהם וכו'. וביאור הדברים: ידוע שבכל עולם — אצילות, בריאה, יצירה ועשיה — יש עשר ספירות, וכן עולמות והיכלות.

9 והנה ע"ס הם הם אלקות שאינו צריך להתברר והיינו כענין שם מ"ה כידוע. ועולמות והיכלות הם צריכים להתברר בכדי להתכלל בע"ס שהוא אלקות ממש.

והנה, עשר הספירות הן עצמן אלקות, שאינה זקוקה לבירור; וזה דומה לעניין שם מ"ה, כידוע. ואילו העולמות וההיכלות זקוקים לבירור, כדי להיכלל בעשר הספירות, שהן אלקות ממש.

והיינו ע"י הבירור דב"ן שנכללים בו הבירורים דעולמות והיכלות ואחר כך נמשך שם מ"ה להתלבש בב"ן לברר שנית כו'. וזהו ענין יחוד הוי" אלהים שהם דו"ג מ"ה וב"ן.

כלומר, באמצעות בירור שם ב"ן נכללים בו הבירורים של העולמות וההיכלות; לאחר מכן נמשך שם מ"ה ומתלבש בשם ב"ן, כדי לברר פעם נוספת, וכן הלאה. וזהו ענין ייחוד הוי" אלקים, שהם זכר ונקבה, מ"ה וב"ן.

והנה כתיב זכר ונקבה בראם ויברך אתם כו' ומבואר בזהר הטעם דקוב"ה לא שרי באתר פגימא אלא באתר שלימא כו'.

והנה נאמר: "זכר ונקבה בראם ויברך אותם" וכו'; והזוהר מבאר את הטעם לכך: הקדוש ברוך הוא אינו שורה במקום פגום, אלא במקום שלם וכו'.

והענין מפני שכאשר מתכללים ב' בחינות דו"ג ע"כ מעוררים בחינת הגבוה מערך שניהם (וכענין החופה שנכנסו בו חתן וכלה להיות שבאים שניהם דו"ג ע"כ בא שם הגילוי גם מבחי מקיפים כו').

והענין הוא שכאשר שתי בחינות, זכר ונקבה, נכללות זו בזו, הן מעוררות בחינה גבוהה יותר מערכן של שתיהן. הדבר דומה לחופה, שהחתן והכלה נכנסים אליה: מאחר ששניהם, זכר ונקבה, באים אליה, מתגלה בה גם אור מבחינת המקיפים וכו'.

והיינו ע"י שכאשר שם ב"ן מברר בי"ע ואז מעלה אותם מ"ן לשם מ"ה והוא נמשך לברר כו'.

כלומר, כאשר שם ב"ן מברר את עולמות בריאה, יצירה ועשיה, הוא מעלה אותם כמ"ן, "מים נוקביים", אל שם מ"ה; ושם מ"ה נמשך למטה כדי לברר וכו'.

ואח"כ כששניהם מתלבשים זה בזה בחי' יחוד הוי"ה אלהים אזי נמשך גם שם ע"ב הנק' אהבה בתענוגים.

ואחר כך, כאשר שניהם מתלבשים זה בזה, בבחינת יחוד הוי' ואלקים, נמשך גם שם ע"ב, הנקרא "אהבה בתענוגים".

וזהו זכר ונקבה בראם. היינו דכר שם מ"ה ונוק' שם ב"ן ואזי ויברך אתם המשכת החכמה שם ע"ב הנק' ברוך כו'.

וזהו "זכר ונקבה בראם": הזכר הוא שם מ"ה והנקבה היא שם ב"ן; ואז "ויברך אותם" פירושו המשכת החכמה, שם ע"ב, הנקרא "ברוך" וכו'.

10 והנה ידוע שגילוי אור א"ס דעתיקא קדישא הוא בבחינת החכמה דאצי' להיותה בתכלית הבטול. והנה עתיק הוא על דרך משל בחינת תענוג כו'.

והנה ידוע שגילוי אור אין סוף של עתיקא קדישא הוא בבחינת חכמה דאצילות, משום שהיא בתכלית הביטול. ועתיק הוא, בדרך משל, בחינת התענוג וכו'.

וכמו שאנו רואים גם כן שגילוי התענוג הוא בחכמה כאשר יגיע לו השכלה חדשה מהמשכיל שזהו ענין וכפי שאנו רואים גם כן, גילוי התענוג הוא בחכמה: כאשר מגיעה לאדם השכלה חדשה מכוח השכל, וזהו ענין

גילוי החכמה ממקורה אז יתענג ענג נפלא כו' וכמו"כ גלוי אא"ס ע"י וא"א הוא בבחינת חכמה דאצי' שהוא שם ע"ב.

גילוי החכמה ממקורה; אז הוא מתענג תענוג נפלא וכו'. וכך גם גילוי אור אין סוף של עתיק יומין ואריך אנפין הוא בבחינת חכמה דאצילות, שהיא שם ע"ב.

ולכך נק' שם ע"ב אהבה בתענוגים להיות שהוא גלוי תענוג עליון וזהו אהבה בתענוגים דייקא כו':

לכן שם ע"ב נקרא "אהבה בתענוגים", משום שבו מתגלה התענוג העליון. וזהו "אהבה בתענוגים" דווקא וכו'.

11 וזהו חכלילי עינים מייך. וארז"ל חכלילי כל חיך הטועם אומר לי לי. וי"ל כפל הלשון לי לי.

וזהו [פירוש] "עיניו אדומות מייך". ואמרו חז"ל: "חכלילי — כל חיך הטועם אומר: לי, לי". ויש להבין את הכפילות "לי, לי".

אך הענין הוא שזהו ענין ב' עליות של ב' בחינות אה"ר ואה"ע מ"ה וב"ן בע"י וא"א כנ"ל מפני שהן עולים בבחינת שם ע"ב ששם גילוי עתיק ואריך כו'.

אך הענין הוא שזהו ענין שתי העליות של שתי הבחינות, אהבה רבה ואהבת עולם, מ"ה וב"ן, אל עתיק יומין ואריך אנפין, כנזכר לעיל; שכן הן עולות לבחינת שם ע"ב, שבה יש גילוי עתיק ואריך כו'.

12 וזהו חיך הטועם אומר לי לי פירוש חיך הטועם הוא בחינת חכמה דאצ"י שנק' חיך שם מ"ה והוא בחינת טעמים

וזהו [פירוש] "החך הטועם אומר לי לי": "החך הטועם" הוא בחינת חכמה דאצילות, הנקראת "חך", שם מ"ה, והיא בחינת הטעמים,

שהם בשם ע"ב כנודע שיש ד' בחי' טנת"א כנגד ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וחכמה דאצ"י היא בחינת חיך הטועם היינו בחינת טעמים.

שהם בשם ע"ב. כידוע, יש ארבע בחינות — טעמים, נקודות, תגין ואותיות — כנגד ארבעת השמות ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. וחכמה דאצילות היא בחינת "החך הטועם", כלומר בחינת הטעמים.

וכמו עד"מ כאשר יטעום האדם איזה מאכל הנערב ומתוק מתענג מזה כמו"כ בבחי' טעמים דחכמה יש שם גילוי עתיק כו'.

וכמו למשל, כשאדם טועם מאכל נעים ומתוק, הוא מתענג מכך; כך גם בבחינת הטעמים שבחכמה יש גילוי עתיק כו'.

וזהו חיך הטועם בחי' ע"ב חכמה אומר לי לי הוא בחי' עליות אה"ר ואה"ע.

וזהו "החך הטועם", בחינת ע"ב, חכמה, "אומר לי לי": זו בחינת עליית אהבה רבה ואהבת עולם.

13 והנה חכלילי עינים הם מייך. כי הנה ע"י שנכנס יין יינה של תורה יצא סוד.

"חכלילי עינים" הם "מייך". שכן על ידי "נכנס יין", יינה של תורה, "יצא סוד".

פ"י סוד היינו אה"ר המסותרת שתצא מההעלם אל הגילוי להיות התלבשות אה"ר מ"ה באה"ע ב"ן. ועי"ז שניהם עולים ונכללים בחכמה. וזהו חכלילי כו' מיין.

פירוש "סוד" הוא אהבה רבה המסותרת, שאמורה לצאת מן ההעלם אל הגילוי, כך שאהבה רבה, מ"ה, תתלבש באהבת עולם, ב"ן. ועל ידי כך שתיהן עולות ונכללות בחכמה. וזהו [פירוש] "חכלילי" וגו', "מיין".

פ"י מה שח"ך הטועם אומר לי לי העלייה דמ"ה וב"ן בע"ב זהו מיין שע"ז שנכנס יינה ש"ת יצא סוד התלבשות מ"ה בב"ן ועי"ז מעוררים שם ע"ב להיות ח"ך הטועם כו'.

כלומר, מה שח"ך הטועם אומר לי ל"י — העלייה של מ"ה וב"ן בע"ב — הוא "מיין"; שכן על ידי כניסת יינה של תורה "יצא סוד", התלבשות מ"ה בב"ן, ועל ידי כך מעוררים את שם ע"ב להיות "ח"ך הטועם" וגו'.

14 והנה בחי' גילוי זה דשם ע"ב הוא בשבת שהוא ענין מוחין דאבא. והיינו גילוי והמשכת ענג העליון בחי' עתיקא קדישא בבחי' החכמה.

והנה, בחינת גילוי זו של שם ע"ב היא בשבת, שהיא עניין המוחין של אבא (חכמה). כלומר, גילוי והמשכה של התענוג העליון, בחינת עתיקא קדישא, אל בחינת החכמה.

וכמ"ש וקראת לשבת ענג להמשיך ולקרוא הענג בחכמה כו'. וכמ"ש במ"א ע"פ מארז"ל כל האומר ויכלו בשבת כאלו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית כו'.

כמו שכתוב: "וקראת לשבת עונג" — להמשיך את התענוג ולקרוא לו בתוך החכמה וכו'. וכמו שכתוב במקום אחר על מאמר חז"ל: "כל האומר ויכולו בשבת, כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית" וכו'.

וזהו ג"כ כל כוונת האכילה בשבת להמשיך בחי' עתיק בחכמה כו'. אך הנה ארז"ל מי שטרם בע"ש יאכל בשבת.

וזו גם כל הכוונה באכילה בשבת: להמשיך את בחינת עתיק אל החכמה וכו'. אך הנה אמרו חז"ל: "מי שטרם בערב שבת יאכל בשבת".

וזהו חכלילי עינים כו'. פ"י כי יש ב' בחי' בעינים הא' האדמומית והזהרורית שבעינים. והב' חוורי דעינא.

וזהו [פירוש] "חכלילי עינים" וכו'. כלומר, יש שתי בחינות בעינים: הראשונה היא האדמומיות והזהר שבעינים, והשנייה היא לובן העין.

15 והנה ענין האדמומית הוא בחי' ההתלהבות ורשפי אש לאסתכלא ביקרא דמלכא כמ"ש הסבי עיניך מנגדי כו' דאינון מוקדין ליה בשלהובין דרחימותא כנודע.

והנה עניין האדמומיות הוא בחינת התלהבות ורשפי אש, להשתוקק להביט בכבוד המלך, כמו שכתוב: "הסבי עיניך מנגדי" וכו', שהם מציתים בו שלהבות אהבה, כידוע.

וכמו"כ הנה מבואר באדרא רבה כד ז"א מסתכל במצחא דאריך מקבל ש"ע נהורין ובפנים ק"נ נהורין כמה שכתוב כי יקרא ק"ן צפור לפניך כו'.

וכך גם מבואר באדרא רבא: כאשר ז"א מביט במצחו של אריך [אנפין], הוא מקבל ש"ע אורות, ובפנים — ק"נ אורות, כמו שכתוב: "כי יקרא קן ציפור לפניך" וכו'.

והענין דהנה א"א שהוא הכתר הוא בחי' התחתונה שבמאציל וז"א הוא מקור לעלמין דבי"ע שלכך ז"א נק' עולם כמ"ש עולם חסד יבנה כו'.

והענין הוא שאריך אנפין, שהוא כתר, הוא הבחינה התחתונה שבמאציל, ואילו ז"א הוא מקור העולמות בריאה, יצירה ועשיה. לכן ז"א נקרא "עולם", כמו שכתוב: "עולם חסד יבנה" וכו'.

ולכך הז"א מתלהב ליכלל למעלה באו"א בחי' א"א כו' (וכן עבודת האדם למטה לאסתכלא ביקרא דמלכא עיני תמיד אל ה' והיינו ההתלהבות ממטלמ"ע שהוא ע"י העינים דוקא)

ולכן ז"א מתלהב להיכלל למעלה באור אין סוף, בבחינת אריך אנפין וכו'. (וכך גם עבודת האדם למטה, "להביט בכבוד המלך" — "עיני תמיד אל ה'"; כלומר, התלהבות מלמטה למעלה, שהיא דווקא באמצעות העינים.)

והיינו האדמומית שבעינים שמורה על ענין ההתלהבות ורשפי אש כו'. וע"י ההסתכלות ז"א בבחי' התלהבות נמשך אח"כ השפע מא"א לז"א.

וזוהי האדמומיות שבעינים, המורה על ענין ההתלהבות ורשפי אש וכו'. ועל ידי שז"א מביט מתוך התלהבות, נמשכת אחר כך ההשפעה מאריך אנפין לז"א.

וכמ"ש עין ה' אל יראיו כו' (והיינו מפני שהקדים תחלה עיני תמיד אל ה' והוא התלהבות ממטלמ"ע. וזהו מי שטרח בערב שבת כו'. ע"י נמשך אח"כ אור השפע מלמעלה למטה להיות עין ה' כו').

כמו שכתוב: "עין ה' אל יראיו" וכו'. (כלומר, מפני שהקדים תחילה "עיני תמיד אל ה'", וזוהי התלהבות מלמטה למעלה. וזהו "מי שטרח בערב שבת" וכו': על ידי כך נמשך אחר כך אור ההשפעה מלמעלה למטה, כדי שתהיה "עין ה'" וכו').

וזהו ענין ש"ע נהורין או ק"ן נהורין דמקבל ז"א מא"א היינו השפע מלמעלה כו' שהוא בחי' עינא דאיהו חוור כמ"ש באד"ר (דקכ"ט ב' ובדף קל"ו ב') ואתסחן בחד חוורא דעינא טבא כו'.

וזהו ענין ש"ע האורות או ק"נ האורות שז"א מקבל מאריך אנפין, כלומר, ההשפעה מלמעלה וכו', שהיא בחינת העין שהיא לבנה, כמו שכתוב באדרא רבא (דף קכ"ט ע"ב ובדף קל"ו ע"ב): "ואתסחן בחד חוורא דעינא טבא" וכו'.

והנה הראיה היא בחי' חיצוניות משא"כ שארי כחות כמו כח החכמה או המדות כו' והענין

והנה הראייה היא בחינת החיצוניות, שלא כמו שאר הכוחות, כגון כוח החכמה או המדות וכו'. והענין הוא כך:

כי להיות מסתכל במצחא דא"א ולקבל אח"כ גילוי האור משם א"א לקבל רק ע"י ראייה שהיא מבחוץ שאינה נכנסת לפנים.

מכיוון שז"א מביט במצח של אריך אנפין, ולאחר מכן מקבל משם גילוי אור, הוא אינו יכול לקבל אותו אלא באמצעות ראייה, שהיא מבחוץ ואינה נכנסת פנימה.

16 ולכן שינים הנה השינים מבררים כו'. והוא בחי' עבור בבטן אימא כמשל מדות שבשכל לראות בעין השכל מהות המדות ולדקדק ולפשפש בהן אם יש בהן תערובת כו'. וזהו בבטן אימא כו'.

"ולבן שיניים": השיניים מבררות וכו'. זו בחינת העיבור ברחם אימא (בינה), בדומה למידות שבתוך השכל: להביט בעין השכל במהות המידות, ולבחון ולדקדק בהן [כדי לראות] אם מעורב בהן דבר כלשהו וכו'. וזהו "ברחם אימא" וכו'.

17 ולמעלה בז"א תלת כלילין גו תלת כו' ומה שנתברר נעשה אצ"י ואלקות והפסולת נדחה לחוץ כו' וכן עד רום המעלות כו'

ולמעלה, בז"א, יש מצב של "שלושה כלולים בתוך שלושה" וכו'; מה שעבר בירור נעשה חלק מאצילות ומאלוקות, והפסולת נדחת החוצה וכו'. וכך הדבר נמשך עד רום המעלות וכו'.

ואח"כ נעשה הגדלה בחלב שלאחר הלידה והגדלה זו שנמשך אור וחיות שיהיו המדות מאירים וברורים כו'.

לאחר מכן באה הגדלה באמצעות החלב שאחרי הלידה; והגדלה זו היא המשכת אור וחיות, כדי שהמדות יהיו מאירות וברורות וכו'.

18 וזהו ולכן שינים שהשינים עצמם נעשים לבנים מכח החלב שבשעת הבירור עדיין אינם לבנים מאחר שעוסק לראות ולפשפש כו'.

וזהו [פירוש] "ושן לבנה": השיניים עצמן נעשות לבנות מכוח החלב; שכן בשעת הבירור הן עדיין אינן לבנות, משום שהאדם עסוק בהתכוננות ובבדיקה וכו'.

והוא בחינת קטנות משא"כ לכן שינים שנעשו לבנים ומאירים כו'. שיש בירור אחר בירור כו' וזהו בחינת קטנות, בשונה מ"שן לבנה", שבה השיניים כבר נעשו לבנות ומאירות וכו'; שכן יש בירור אחר בירור וכו'.

והכל הוא ע"י פותח את ידיך הוא בחי' י"ג ת"ד שהם יודי"ן ווי"ן שערות וגומות שאבא יונק ממזל הח' נוצר אותיות רצון כו'

וכל זה נעשה באמצעות "פותח את ידיך": זוהי בחינת שלושה עשר תיקוני דיקנא, שהם יו"דים ווי"ים — שערות ונקבים; שכן אבא יונק מהמזל השמיני, נוצר, שאותיותיו הן אותיות רצון וכו'.

ועי"ז נעשה רצון גם לכל חי כו' והוא ע"י התו' אבא שממשיך אור אבא על נפשו ואבא יונק ממזל הח' כנ"ל ומתגלה בתוכה רצון שלמעלה מעלה כו'

ועל ידי כך נמשך רצון גם "לכל חי" וכו'. וזה נעשה באמצעות התורה, אבא: האדם ממשיך את אור אבא על נפשו; ואבא יונק מהמזל השמיני, כנזכר לעיל, ובתוכה [בנפש] מתגלה רצון שלמעלה מעלה וכו'.

ומשל יודי"ן ווי"ן כי היו"ד הוא צמצום האור בעור הפנים המכסה ואינו יוצא אלא דרך גומא. והוא"ו הוא המשכת השערות כו' וד"ל:

והמשל ליו"דים ווי"ים הוא כך: היו"ד היא צמצום האור בעור הפנים, המכסה אותו, והוא יוצא רק דרך נקב; והווי"ו היא המשכת השערות וכו'. וד"ל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayechi/5

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק